

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **P. b., s. s r. o.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Weigem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Záhonech 71, za účasti **Finančního ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasačních stížnostech proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 Ca 199/2004 – 27, č. j. 6 Ca 196/2004 – 31, ze dne 20. 12. 2005, č. j. 5 Ca 157/2004 - 24 a ze dne 29. 12. 2005, č. j. 8 Ca 172/2004 – 28,

t a k t o :

Rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 Ca 199/2004 – 27, č. j. 6 Ca 196/2004 – 31, ze dne 20. 12. 2005, č. j. 5 Ca 157/2004 – 24 a ze dne 29. 12. 2005, č. j. 8 Ca 172/2004 – 28, **se zrušují** a věci **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 Ca 199/2004 – 27, č. j. 6 Ca 196/2004 – 31, ze dne 20. 12. 2005, č. j. 5 Ca 157/2004 - 24 a ze dne 29. 12. 2005, č. j. 8 Ca 172/2004 – 28, byly zamítnuty žaloby stěžovatele proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 25. 6. 2004 č. j. 752/04-130, č. j. 750/04-130, č. j. 749/04-130, č. j. 745/04-130, kterými byla zamítnuta odvolání stěžovatele proti dodatečným platebním výměřům Finančního úřadu v Benešově ze dne 18. 2. 2003, č. j. 16178/03/021910/4586, č. j. 16172/03/021910/4586, č. j. 16169/03/021910/4586, č. j. 16156/03/021910/4586, jímž byla stěžovateli doměřena spotřební daň z uhlovodíkových paliv a maziv za zdaňovací období prosinec 1999, duben, květen a červenec 2000. V odůvodnění napadených rozsudků městský soud uvedl, že neshledal důvodnou námitku, že v daném případě nebylo na místě doměření daně podle pomůcek, neboť stěžovatel správci daně předložil potřebné doklady a účetnictví. Městský

soud poukázal na to, že v replice k vyjádření finančního ředitelství sám stěžovatel připustil, že výzvám správce daně vyhověl pouze z části, ale dovolával se toho, že část dokladů mu byla zabavena Policií ČR, a bylo tedy na správci daně, aby si tyto doklady opatřil. Vzhledem k poznatkům, které správce daně získal vlastní činností (místní šetření dne 17. 11. 1999) nebo které mu byly signalizovány (Č. m. i.) se oprávněně nespokojil s předloženými doklady. Městský soud vyjádřil nesouhlas s názorem stěžovatele, že na něj byly vznášeny nesplnitelné požadavky. V daných zdaňovacích obdobích již měl uloženou záznamní povinnost, avšak předepsané údaje z této záznamní povinnosti nepředložil a neprokázal správnost podaných daňových přiznání ani jiným způsobem. Neunesl tedy důkazní břemeno stanovené v § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Pokud byl vyzýván k předložení evidence členů P. k. a doložení, jaké množství plynu bylo těmito členy vytočeno, je třeba tento postup hodnotit jako pokus získat přesnější údaje alespoň o části distribuovaného propanbutanu. Nepředložení požadovaných dokladů pak znamená, že daň nebylo možno stanovit dokazováním. Rovněž námitku směřující proti početnímu nesouladu mezi údaji o množství plynu v dodatečných platebních výměrech a v pomůckách posoudil městský soud jako neopodstatněnou. Finanční ředitelství se při rozhodování muselo zabývat pouze tím, zda byly dány podmínky pro stanovení daňové povinnosti podle pomůcek či nikoliv, jak je stanoveno v § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Přezkoumávat, byť k odvolacím námitkám, výši takto stanovené daňové povinnosti mu nepřisluší. Ani soud se takovou námitkou zabývat nemůže. Podle ustanovení § 46 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků musí být, je-li základ daně nebo daň stanovena odchylně od základu daně a daně, jak je daňový subjekt přiznal nebo zařízení uznal, z vyměřovacího spisu patrné, podle jakých pomůcek nebo na podkladě čeho se správce daně při stanovení základu daně a daně odchýlil, jakož i důvody těchto rozdílů. V předloženém správním spise je založena písemnost nazvaná „Pomůcky, spotřební daň – 1999, 2000“, v níž jsou shrnuty získané poznatky a zdůvodněny použité pomůcky. Rovněž je v ní uveden způsob stanovení doměrku včetně členění výtoče za všechny čerpací stanice za jednotlivé měsíce v roce 1999 a za leden až září 2000. Městský soud má proto za to, že z vyměřovacího spisu jsou skutečnosti stanovené v citovaném ustanovení patrné a že odvolání stěžovatele byla finančním ředitelstvím projednána a zhodnocena v dostatečném rozsahu. Správní rozhodnutí sice trpí matematickou nelogičností, když základ pro stanovení daně byl vyčíslen nikoli podle tun, ale podle kilogramů, ale v daném případě je nepochybné, v jaké částce byla daň doměřena. Tento údaj je součástí výroku jako základní náležitosti rozhodnutí a ze zřejmé chyby v psaní nelze podle názoru městského soudu dovést nezákonnost či neplatnost dodatečných platebních výměrů.

V kasačních stížnostech podaných v zákonné lhůtě z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. stěžovatel poukázal na to, že již v žalobách namítal zásadní početní nesoulad ve správních prvostupňových rozhodnutích, která uvádí základ spotřební daně v tunech a sazbu spotřební daně 2850 Kč. Obě hodnoty jsou tisíckrát vyšší než uvádí dokument Finančního úřadu pro Prahu 2 nazvaný „Pomůcky“, který údaje za období roku 1999 až 2000 uvádí v kilogramech a sazbu 2,85 Kč/kg. Městský soud sice dal za pravdu stěžovateli, že výměr trpí matematickou chybou, avšak z toho podle jeho názoru nelze dovést nezákonnost či neplatnost platebního výměru. Podle stěžovatele buď platí údaje uvedené ve správním spise nebo ve výměru. Platí-li však podle městského soudu údaje ve správním spise, byl odvolací orgán povinen zajistit soulad údajů obsažených ve správním spise s údaji ve výměru, a to formou opravy zřejmé chyby. Nejednalo-li nápravu odvolací orgán, měl tak učinit soud. Na matematicky rozporný výměr je třeba vždy pohlížet jako na nezákonný. Stěžovatel dále namítal, že rozhodnutí trpí nedostatkem důvodů, neboť městský soud se nijak nevypořádal s námitkou obsaženou v bodu II/2 žalob, v níž stěžovatel

poukazoval na to, že v pomůckách je uveden nepřiznaný základ spotřební daně za rok 1999 v množství 946 338 kg plynu. Součtem plynu doměřeného ve všech výměrech za rok 1999 se dojde k sumě 946 342 t. Totéž platí i o roce 2000, když v pomůckách je uvedeno 1 145 783 kg a součet na výměrech činí 1 149 522 t. I tento početní rozpor mezi správním spisem a výměry nelze nechat bez povšimnutí. Rovněž námitkou uvedenou pod bodem II/3 žalob se městský soud nezabýval. Stěžovatel namítal, že pomůcky vyčíslují doměrek spotřební daně pouze souhrnně za rok 1999 a 2000, avšak ani správce daně ani finanční ředitelství neuvádějí, jak dospěly k množství plynu vytočeného za jednotlivé měsíce roku 1999 a 2000. Stěžovatel zdůraznil, že i daň stanovená za pomoci pomůcek musí mít oporu ve správním spise a nemůže být výrazem libovůle. Požadavku uvedenému v ustanovení § 46 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků na soulad rozhodnutí a správního spisu se nelze vyhnout obecným poukazem na ustanovení § 50 odst. 5 citovaného zákona, jak činí městský soud. Pomůcková daň v případě stěžovatele nesplňuje parametry ustanovení § 46 odst. 2 citovaného zákona, když výměry postrádají oporu ve správním spisu. Nadto se stěžovatel domnívá, že daň mu neměla být stanovena podle pomůcek, ale na základě dokazování. Stěžovatel předložil správci daně doklady prokazující údaje uvedené v daňovém přiznání, což potvrzuje i soud (str. 7 třetí odstavce rozsudku). Dále není možno stěžovateli vytýkat porušení záznamní povinnosti, když v období leden 1999 až květen 2000 se jí stěžovatel nemohl dopustit, protože nemůže působit zpětně a zákon o spotřebních daních takovou povinnost neukládá, což potvrzuje i městský soud v rozsudku. Finanční ředitelství ani soud se nezabývaly změněnými výpověďmi učiněnými na Polici ČR svědků Z. Š., L. H. a zejména odpovědí p. L., které stěžovatel předložil v odvolacím řízení. Finanční ředitelství neuvedlo, proč a na základě jakých skutečností nebere v úvahu důkazní prostředky předložené stěžovatelem. Bylo proto na soudu, aby rozhodnutí zrušil jako nepřezkoumatelné. Podle mínění stěžovatele soud po něm v podstatě požaduje, aby se doznal k pochybnostem správce daně, i když tak dalece jeho daňového břemeno nesahalo. Jestliže si správce daně obstaral vlastní činností skutečnosti, které podle jeho mínění vyvracejí údaje uvedené v přiznáních a v dokladech předložených na jeho podporu, měl povinnost stanovit daň dokazováním. Ostatně důvody pro použití pomůcek správce daně nevyčerpal, když si neopatrily část dokladů stěžovatele, které zabavila Policie ČR, což stěžovatel opakovaně sděloval a tím splnil svoji důkazní povinnost. Správce daně nemá na výběr, zda určitou skutečnost použije jako pomůcku nebo jako důkaz. Opatří-li si skutečnosti, které vyvracejí údaje v přiznání a v dokladech k němu předložených, pak je musí, budou-li osvědčeny jako důkaz, využít jako důkaz pro stanovení daně dokazováním. Městský soud si počínal nepřezkoumatelně, když se vůbec nezabýval námitkou uvedenou v bodě II/6 žalob. Stěžovatel tak z uvedených důvodů navrhl zrušení napadených rozsudků městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasačním stížnostem uvedlo, že městský soud posoudil důvody v rozsahu žalob po skutkové i právní stránce správně a svůj výrok podrobně odůvodnil. Proto navrholo, aby Nejvyšší správní soud vyslovil, že se kasační stížnosti zamítají.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasačních stížností napadené rozsudky v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podaných kasačních stížnostech a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle správního spisu byla u stěžovatele provedena daňová kontrola spotřební daně od doby registrace. Výzvou podle ustanovení § 16 odst. 2 písm. c) a § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků ze dne 26. 9. 2001 byl stěžovatel vyzván k doložení denní evidence výtoče propanbutanu za období roku 1999 a k dalším skutečnostem vztahujícím

se k jednotlivých čerpacím stanicím. Na tuto výzvu stěžovatel částečně reagoval, a to vyjádřením do protokolu o ústním jednání ze dne 24. 10. 2001. Následně výzvou podle ustanovení § 16 odst. 2 písm. c) a § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků ze dne 22. 11. 2001 byl stěžovatel vyzván k dokladování a prokázání množství vytočeného propanbutanu za období roku 1999 a 2000 a rovněž k předložení evidence členů P. k. Do protokolu o ústním jednání ze dne 21. 2. 2002 stěžovatel uvedl, že je schopen dokladovat množství látky, ale z důvodu krádeže jen od poloviny roku 2000, a že evidenci členů není schopen předložit. Výzvou podle ustanovení § 16 odst. 2 písm. c) a § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků ze dne 22. 5. 2002 byl poté stěžovatel vyzván mj. k předložení údajů o množství nebo hodnotě autoplynu vytočeného členy P. k. za období roku 1999 a 2000. Do protokolu o ústním jednání ze dne 17. 6. 2002 stěžovatel sdělil, že je nemůže předložit, neboť byly odcizeny při krádeži. Ve správním spise je rovněž založeno rozhodnutí o stanovení záznamní povinnosti v souladu s ustanovením § 39 zákona o správě daní a poplatků ze dne 10. 5. 2000, jímž byla stěžovateli stanovena záznamní povinnost v rozsahu v tomto rozhodnutí specifikovaném. V dokumentu nazvaném „Pomůcky, Spotřební daň – období 1999, 2000“ je přesně rozepsán způsob výpočtu daňové povinnosti, kdy jsou nejprve uvedeny souhrnné skutečnosti a následně i rozpis daňové povinnosti za jednotlivá zdaňovací období, tj. za jednotlivé měsíce roku 1999 a 2000.

Stěžovatel v první řadě v kasačních stížnostech, shodně jako v žalobách, namítal početní nesoulad v dodatečných platebních výměrech, které uvádí jiné hodnoty než dokument nazvaný „Pomůcky“. Městský soud stejně formulovaný žalobní bod uznal důvodným, ale s tím, že v daném případě je nepochybné, v jaké částce byla daň doměřena, neboť tento údaj je součástí výroku, a ze zřejmé chyby v psaní, kdy je místo kilogramu uvedena tuna, nelze dovodit nezákonnost dodatečného platebního výměru. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že nelze směšovat instituty odvolání proti platebnímu výměru a opravu zřejmých omylů a nesprávností, jak to činí stěžovatel, neboť smysl obou institutů je zcela odlišný. Podle ustanovení § 56 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků stanovenou daň správce daně rozhodnutím opraví nebo zruší na žádost nebo z úřední povinnosti, pokud byla stanovena někomu, kdo ji podle zákona není povinen platit, nebo došlo-li při stanovení daňové povinnosti k zřejmé chybě v počítání, psaní nebo jinému omylu, zejména jde-li o stanovení dvojí daňové povinnosti u téže daně a téhož daňového subjektu. Je-li v tomto případě stanovena dvojí daňová povinnost různě vysoká, zruší se daňová povinnost nižší. Postup upravený v citovaném ustanovení slouží k opravě vadně stanovené daně v případě, že tato byla stanovena někomu jinému, nebo jestliže při jejím výpočtu došlo k chybě, a dále i k opravě takové zřejmé chyby v počítání, psaní nebo jiných omylů, které nejsou chybami při stanovení daňové povinnosti, nýbrž chybami jinými (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 2 Afs 136/2005 - 66, www.nssoud.cz). Aby mohlo být takto postupováno, je nutné, aby výše uvedená chyba byla zřejmá, a to buď daňovému subjektu, na jehož návrh je možno zahájit řízení, nebo správci daně, jenž je k zahájení řízení rovněž povinen. V dané věci se stěžovatel dovolává zrušení rozhodnutí, neboť se v něm vyskytuje chyba v psaní. Vzhledem k okolnosti, že sám na tuto chybu poukazuje, je nutné přijmout závěr, že jeho osobě zřejmá je, tzn., že zde není pochyb o tom, jestli daňový subjekt o této chybě ví. Naopak vzhledem k nečinnosti správce daně a finančního ředitelství, kteří mají ze zákona obligatorní povinnost zahájit řízení podle ustanovení § 56 zákona odst. 1 zákona o správě daní a poplatků v případě, že zjistí, že jejich rozhodnutí obsahuje chybu, je nutné vyvodit, že u nich zřejmost daná nebyla. Okamžik, kdy tyto orgány zjistily chybu v rozhodnutí správce daně, je doručení stejnopisu žalob obsahujících tuto žalobní námitku. Ze skutečnosti, že odvolací orgán ani správce daně nic nečiní (resp. soudu není známo, že by činily), však nelze dovodit nezákonnost rozhodnutí. Ustanovení § 56 odst. 1 zákona

o správě daní a poplatků totiž obsahuje pravidlo, jak postupovat v případě, že daň byla stanovena ve správné výši, avšak rozhodnutí o této daňové povinnosti obsahuje písařskou chybu. Jestliže tedy stěžovatel má pochybnosti o správnosti dodatečného platebního výměru a dovozuje, že obsahuje písařskou chybu, má možnost podat návrh na její opravu. V žádném případě tento procesní postup není možno suplovat námitkou v kasačním či žalobním soudním řízení. Proto je tato stížní námitka nedůvodná.

Další námitkou stěžovatele je, že doměrek daně byl vyčíslen pouze souhrnně za rok 1999 a 2000 a není uváděno množství plynu vytočeného za jednotlivé měsíce. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že správní spis obsahuje dokument nazvaný „Pomůcky, Spotřební daň – období 1999, 2000“, jehož strana pátá obsahuje tabulku s přehledem výtoče autoplynu na karty podle záznamů společnosti S. C. S., a. s. členěnou podle jednotlivých měsíců. Vzhledem k okolnosti, že z druhé strany tohoto dokumentu je zřejmé, že pro stanovení daně podle pomůcek byly použity údaje o množství vytočeného plynu společnosti S. C. S., a. s., je zřejmé, že se jedná o pomůcku, na jejímž základě byla stěžovateli doměřena daň. Správní spis rovněž obsahuje sjetiny z počítače společnosti S. C. S., a. s., která v rozhodné době spravovala databáze stěžovatele zaslané správci daně Policií České republiky, které zobrazují odběry autoplynu. S ohledem na tyto skutečnosti je ze správního spisu jasně seznatelné, na základě jakých skutečností byla stěžovateli doměřena daň a co bylo pomůckou podle ustanovení § 31 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Nejvyšší správní soud proto zaujal stejné stanovisko jako městský soud a shledal tuto námitku nedůvodnou.

S námitkou stěžovatele, že pomůcky nemají oporu ve správním spise, se Nejvyšší správní soud částečně vyrovnal již výše, a dále poukazuje na to, že z dokumentu nazvaného „Pomůcky“ nade vší pochybnost vyplývá, že i přes okolnost, že stěžovatel byl správcem daně několikrát vyzván k prokázání rozhodných skutečností, na tyto výzvy nijak nereagoval a požadované doklady nepředložil, čímž neprokázal správnost údajů uvedených ve svém daňovém přiznání. Na str. 1 a 2 rozhodnutí finančního ředitelství je velmi podrobně rozebráno, z jakých důvodů považoval správce daně skutečnosti doložené stěžovatelem za nedostatečné. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že tvrzení stěžovatele, že mu bylo odcizeno kompletní účetnictví, další písemnosti a doklady, jej nezbujuje povinnosti prokázat údaje, které uvedl v daňových přiznáních. Nelze popřít, že stěžovatel v daňovém řízení předložil některé doklady, ale nelze již souhlasit s tím, že by tyto doklady postačovaly a plně vyhověly všem požadavkům stanoveným v jednotlivých výzvách. Nepředložením požadovaných dokladů tak bylo znemožněno ověření správnosti údajů záznamní povinnosti a její návaznost na účetní knihu a inventarizační soupisy. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že stěžovatel v daňovém řízení nevyhověl výzvám správce daně k prokázání rozhodných skutečností, přičemž byl poučen o důsledcích v případě, že tak neučiní. Správce daně proto postupoval v souladu se zákonem o správě daní a poplatků, když za této situace přistoupil ke stanovení daně podle pomůcek. Proto je i tato stížní námitka nedůvodná.

Pokud stěžovatel v dalším stížním bodě namítal, že byly splněny všechny zákonné předpoklady pro stanovení daně dokazováním, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné zdůraznit, že v daňovém řízení, na rozdíl např. od řízení trestního, má daňový subjekt nejen povinnost tvrzení, ale také povinnost důkazní, tedy povinnost prokázat všechny skutečnosti, které ve svém daňovém přiznání uvedl. V případě, že správce daně v daňovém řízení vyzve daňový subjekt k prokázání skutečností jím tvrzených, je tento povinen tvrzené skutečnosti prokázat. Jestliže však správce daně prokáže existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí nebo daňový subjekt neprokáže svá tvrzení, tzn., že neunesse důkazní břemeno, je správce daně oprávněn stanovit

daň podle pomůcek. V dané věci z provedeného dokazování vyplynulo, že s ohledem na nedostatek důkazních prostředků předložených stěžovatelem, nebyly prokázány skutečnosti, které tento uváděl v daňových přiznáních. Tato nemožnost byla objektivní, proto měl správce daně zákonnou povinnost stanovit daňovému subjektu daň za použití pomůcek. K námitkám týkajícím se prostředků použitých správcem daně ke stanovení daňové povinnosti se Nejvyšší správní soud nevyjadřuje, neboť s ohledem na ustanovení § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků mu to nepřísluší. Je totiž jen a pouze věcí správce daně, jaké pomůcky při stanovení daně použije, neboť je povinen jednat i bez součinnosti s daňovým subjektem. Protože daň byla stěžovateli stanovena na základě pomůcek, nemohlo se finanční ředitelství vyjadřovat k relevanci dokumentů, které stěžovatel předložil až v odvolacím řízení, neboť je-li daň stanovena podle pomůcek, nemůže daňový subjekt už v odvolacím řízení předkládat důkazní prostředky. Co se týká uložené záznamní povinnosti, tato byla stěžovateli uložena rozhodnutím správce daně až od 1. 6. 2000. Je proto zřejmé, že tato povinnost nemohla mít relevanci ve vztahu k daňovému období, které předcházelo stanovení výše uvedené povinnosti. Proto také správce daně přistoupil ke stanovení daně za pomoci pomůcek na základě porušení jiné povinnosti než záznamní, což je ze správního spisu patrné. I tento stížní bod je tedy nedůvodný.

Důvodným však Nejvyšší správní soud shledává stížní námitku, že ani městský soud, stejně jako finanční ředitelství, se nevypořádal s námitkou stěžovatele týkající se rozporu mezi správním spisem a dodatečnými platebními výměry, když v pomůckách je uveden nepřiznaný základ daně za rok 1999 v množství 946 338 kg a za rok 2000 v množství 1 145 783 kg, přičemž součtem množství plynu doměřeného ve všech výměrech se dojde za rok 1999 k částce 946 342 t a za rok 2000 k částce 1149522 t. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že ve správním spise založený dokument nazvaný „Pomůcky“ obsahuje na str. 2 údaj o celkové výši nepřiznané spotřební daně, která činí za rok 1999 2 697 063 Kč a za rok 2000 3 265 482 Kč, když je z údajů uvedených na této straně zřejmé, že správce daně k těmto číslům dospěl prostým vynásobením množství rozdílu plynu přiznaného stěžovatelem a zjištěného podle evidence společnosti S. C. S., a. s. sazbou daně, která činila 2,85 Kč/kg. V podkladu k dodatečnému platebnímu výměru z kontroly č. j. 117723/02/002/932/3293, který je součástí „Pomůcek“, je uvedena tabulka obsahující přehled množství vybraných výrobků a výši doměřené daně za jednotlivá zdaňovací období roku 1999 a 2000. Tabulka obsahuje rovněž údaj o celkovém doměru za rok 1999 ve výši 2 697 074 Kč a za rok 2000 ve výši 3 276 137 Kč. Srovnáním obou částek je patrný rozdíl, a to ve vztahu k roku 1999 11 Kč a ve vztahu k roku 2000 10 655 Kč. Rovněž celkový součet množství vybraných výrobků uvedených v podkladu se liší od toho, které je uvedeno na druhé straně „Pomůcek“ (za rok 1999 946,342 t oproti 946,338 t a v roce 2000 1 149,522 t oproti 1 145,783 t). Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že daň byla doměřena za použití pomůcek, ale tato skutečnost však neopravňuje správce daně ke stanovení daně na základě rozporných skutečností, neboť i v tomto případě je nutno aplikovat ustanovení § 46 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Proto musí být v dané věci ze správního spisu patrné, na základě jakých pomůcek došlo ke stanovení daně a jak správce daně dospěl k doměřené výši daně. Tento požadavek však v dané věci splněn nebyl. Ze správního spisu vyplývají údaje, které jsou ve vzájemném rozporu, což bylo namítáno již v odvolání proti dodatečným platebním výměrům, a finanční ředitelství se k tomu nevyjádřilo. Také městský soud se touto žalobní námitkou věcně nezabýval a jeho rozsudky jsou tak stíženy vadou spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, a proto jsou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v této části nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud proto napadené rozsudky v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věci vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení. V dalších řízeních je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech rozhodne městský soud v nových rozhodnutích (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu